

Av: Emma Audas

Sänd mig

Jer 1:4-10   Rom 16:1-7   Ps 40:6-12   **Mark 3:7-19**

Sänd mig! Många av oss har kanske – som Jesaja – bett dessa ord då vi hoppats på att få komma till användning av Gud. En önskan, en vädjan om att få tas i bruk, en uttryckt förhoppning om att våra liv ska få spela roll.

Men händer det inte ibland att vi hoppar över den bönen, kanske glömmer bort den? Vi ser ett behov, anar ett uppdrag. Någon måste göra något, tänker vi. Och har vi då inte ofta utsett oss själva, sänt ut oss själva? Ofta med konsekvensen att vi blir trötta och till slut fyllda av missmod. Uppgivenheten inför den stora nöden och de många behoven som till skillnad från min kraft aldrig tar slut.

Förtvivlans ”man kan ändå inte hjälpa alla” och högmodets ”ska det bli till nå’t får jag väl själv göra allt!” är ord uttalade av den som gång på gång försöker sända sig själv.

Men Gud måste vara den som sänder, annars kommer vi inte att kunna urskilja vårt uppdrag bland allt annat som behöver eller kunde göras. Sändningen måste börja med kallelsen. Först kallelsen närmare Gud, sedan tjänsten.

I Finland läser vi denna apostladag om Petrus som bekänner Jesus som Messias. ”Vem säger ni att jag är?” När Petrus visat sig känna Jesus får han också lära känna sig själv: Han är klippan som Kristus ska bygga sin kyrka på. På samma sätt som då han vid Tiberiassjön säger sig älska Jesus och då blir sänd till sitt uppdrag. Först närheten till Kristus, sedan uppdraget. Och när vi vet oss vara sända av Gud får vi den frimodighet som varje uppdrag för Guds rike kräver. Det är inte utan anledning som orden ”var inte rädd” och ”låt dig inte skrämmas” ofta dyker upp då Gud sänder sina profeter och vittnen.

Som delar av den byggnad som har apostlarna och profeterna till grund och Kristus själv till hörnsten blir vi frimodiga vittnen. Och här spelar apostlarna inte någon biroll, utan är verkligt centrala. Petrus och Paulus, de två apostlar som länge stått i centrum för apostladagens firande, har båda fått sanningen om Kristus uppenbarad direkt från Gud. Paulus genom mötet med Kristus på vägen till Damaskus. Men också Petrus: Petrus som vandrat med Jesus, hört undervisningen och sett undren får inte insikt om vem Jesus är genom allt detta, utan som gåva av Fadern. ”Salig är du, Simon Barjona, ty ingen av kött och blod har uppenbarat detta för dig, utan min fader i himlen.”

Och sedan förbjuder Jesus dem att berätta detta för någon. Förkunnelsen om Kristus kräver mer än människors ord om storslagna händelser och omskakande erfarenheter. Anden är avgörande för alla våra uppdrag i Guds rikes tjänst, och Petrus och de andra lärjungarna får nu vänta med vittnandet om vem Jesus är. Kyrkan byggs inte på imponerande berättelser och underverk. Grunden är kvinnor som – inte bara sett en tom grav – utan mött änglar och Kristus själv. Grunden är att Fadern uppenbarat för Petrus att Jesus är Messias. Och vid pingsten inleder Petrus sitt orädda vittnande utifrån den kännedom om Kristus han fått av Fadern – och det är detta evangelium som vi i kyrkan än i denna dag förkunnar. Genom dopet och handpåläggningen fogas vi in i den kyrka vars vittnesmål går tillbaka – inte på en människas ord – utan på det som Gud själv uppenbarat.

Det här ger oss en särskild frimodighet i våra uppdrag. Vi står inte ensamma. Som del av kyrkan är jag inte utelämnad åt min egen erfarenhet eller styrkan i min egen tro. Jag står förankrad i hela kyrkans tro och bekännelse. Och att vara en del av kyrkan är att låta sig sändas av Gud genom en gemenskap – en gemenskap som är en ovärderlig hjälp i att pröva upphovet och intentionen i det uppdrag jag upplever vara mitt...

Kallelsen och sändningen. Vi kan förbise dem båda. Vad behöver du mest just nu? Behöver du få gå tillbaka till livets och kärlekens källa för att minnas vem Gud är och vem du själv är? För att minnas vad som är verkligt i en värld med mycket falskhet och lögn? För att påminna dig om vilket detta enda nödvändiga är?

Eller längtar du efter sändningen? Känner du att du inte blivit tagen tillvara? Att du inte efterfrågats? Att Gud ständigt verkar hitta mer lämpade redskap för allt det du hade hoppats på att få bidra med? Eller vet du med dig att en förlamande modlöshet och likgiltighet fått växa till i ditt hjärta?

HOMILIA APOSTLADAGEN

Be Gud att Han visar dig den beredda vägen. Vägen till Honom och vägen till världen. Be att Han må dra dig tätt intill sig och att han må sända dig till det uppdrag som är ditt. Och ”låt dem inte skrämna dig, ty jag är med dig och jag skall rädda dig, säger Herren.”